

Георгъ знаелъ вече всички тънкости въ устройството на часовникитѣ. Нѣщо повече: той се прочулъ и подалечъ, и ето че го повикали въ Шотландия да поправи нѣкаква машина. Той отишелъ пешкомъ тамъ, кждето го викали, поправилъ машината и получилъ добра сума за работата си. На връщане се отбилъ при баща си, кждето страшна новина го поразила. Стариятъ му баща Робертъ, като работѣлъ съ нѣкаква машина, така обгорилъ лицето си, че ослѣпѣлъ. Георгъ почти похарчилъ току що спечеленитѣ пари, за да облекчи слѣпия старецъ, но ново нещастие го постига: умира жена му, като му оставя невръстно момче, което носѣло името на баща му — Робертъ.

Войната между Англия и Франция по това време още повече изтощила Георга. Съ сълзи на очи гледалъ той на бждащето си. Така тъмно и неизвестно му изглеждало то. Но малкиятъ Робертъ му вдѣхвалъ куражъ. Той искалъ да го изучи, да му отвори очитѣ за ония широки познания, за които самъ той така силно жадувалъ. А освенъ това, увлѣчението въ труда полека лека го успокоявало, и той се заелъ съ нови сили да се самообразова.

Скоро случаятъ и упоритата воля му помогнали да се издигне. Ето какво се случило.

Въ една съседна рудница поставили нова машина да изпомпва водата, която извираше, или се стичала въ рудничнитѣ ями. Машината, обаче, отказала да работи. И така и иначе я опитвали, учени инженери я изследвали, но не могли да откриятъ, где е причината да не работи. Така изтекла цѣла година — машината стояла нѣма, бездушна, безнадеждно-болна, водата пълнѣла рудничнитѣ ями и работниците ѝ негодували.

Тая машина не излизала отъ ума на Стефенсона. Той търсѣлъ сгоденъ случай да се доближи до нея и да я изучи. И такъвъ случай скоро му се отдалъ. Зарадванъ следъ разглеждането ѝ, той извикалъ: